

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobkyně: **J. K. - MASOMA, IČ ...**, se sídlem v K., N. 644/40, zastoupené Mgr. et Mgr. Markem Škrobánkem, advokátem se sídlem v Ostravě, Stodolní 741/15, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí ČR** se sídlem v Praze 10, Vršovická 1442/65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2015, č.j. 258/580/15,10387/ENV,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2015, č.j. 258/580/15,10387/ENV, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ostrava, oddělení ochrany vod ze dne 14. 11. 2014, č.j. ČÍŽP/49/OOV/SR01/1406054.010/14/VUP, jímž byla žalobkyni uložena pokuta za správní delikt ve výši 250 000 Kč. Správního deliktu se žalobkyně podle rozhodnutí orgánu prvního stupně dopustila tím, že

1) dne 29. 4. 2014 bez povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami vypouštěla odpadní vody do vod podzemních v obci Zábřeh u Hlučína,

2) v roce 2012 a 2013 nesledovala kvalitu odpadních vod vypouštěných z čistírny odpadních vod (dále „ČOV“) z provozovny na adrese Zábřeh č.p. 62, Zábřeh – Horní Benešov v četnosti 6x ročně a nesledovala kvalitu odpadních vod v ukazateli Tukey a oleje,

3) a) v roce 2012 a 2013 ve vzorcích vypouštěných odpadních vod z kanalizační výusti provozovny v rozporu s rozhodnutím překročila limity „m“ a přípustný počet překročení limitů „p“ a

b) v 1-5/2014 ve vzorcích vypouštěných odpadních vod z kanalizační výusti provozovny v rozporu s rozhodnutím překročila limity „m“.

K prvnímu bodu rozhodnutí orgánu I. stupně žalobkyně namítá, že správním orgánem nebylo prokázáno množství vypouštěných odpadních vod, míra jejich znečištění ani škodlivé dopady na životní prostředí, a tudíž jí není zřejmé, z jakého důvodu byla stanovena pokuta ve výši 250 000 Kč. Dále uvádí, že znečištění půdních vrstev je pouhou neprokázanou domněnkou správního orgánu I. stupně. Též nesouhlasí s tvrzením správního orgánu, že k vypouštění odpadních vod z pneuservisu, který se nachází v místě provozovny žalobkyně a který je poskytnut nájemci k provozování pneuservisu na základě nájemní smlouvy, docházelo již od počátku nájemního vztahu v roce 2010. Dle tvrzení žalobkyně zaměstnanci pneuservisu používali do poloviny roku 2013, tedy do doby zprovoznění nového sociálního zařízení, zařízení provozovny MASOMA.

K bodu druhému rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobkyně namítá, že žalovaný vykládá rozhodnutí Městského úřadu Hlučín, odboru životního prostředí a komunálních služeb č.j. HLUC-33133/2011/OŽPaKS/VO ze dne 3. 8. 2011, konkrétně pasáž, která stanoví kontrolu vypouštěných odpadních vod s četností 6x ročně, přílišně formalisticky. Dle žalobkyně lze za šestý vzorek v roce 2013 považovat právě odběr odpadních vod ze dne 2. 10. 2013, provedený akreditovanou laboratoří Povodí Odry v rámci kontroly kvality vypouštěných odpadních vod, neboť dle jejího názoru je kontrola totožného vzorku několika akreditovanými laboratořemi nadbytečná. Tvrdí, že pokud by nedošlo ke kontrole dne 2. 10. 2013, přistoupila by k odběru sama žalobkyně. Tvrzení správního orgánu, že odebraný vzorek sloužil pouze k ověření správné činnosti čistírenského zařízení a nikoli též kontrolované osobě ke zjištění míry znečištění vypouštěných odpadních vod, považuje žalobkyně za účelové. Dále nesouhlasí se závěrem o porušení povinnosti sledovat ukazatel Tukey a oleje dle ČSN 75 7509. Odkazuje na anotaci k již zmíněné normě, v níž je stanoveno, že pro zkoušený objem 500 ml je dolní mez pracovního rozsahu 20 mg/l. Žalobkyně poukazuje na skutečnost, že jí byla doporučena laboratoř stanovující hodnoty přibližně 60% pod dolní mez uvedenou v normě. V návaznosti na to se žalobkyně domnívá, že ani v tomto případě se nedopustila správního deliktu porušením ustanovení § 38 odst. 4 vodního zákona. Namítá, že správní orgán neshledal žádné následky či ovlivnění povrchových vod vzniklé na základě jednání žalobkyně.

K třetímu bodu žalobkyně namítá, že nedostatečné čištění odpadních vod bylo prokazatelně napraveno výstavbou nové ČOV. Kvalita vod se dle žalobkyně výrazně zlepšila, neboť pouze u jednoho ze vzorků byl překročen limit „m“ v ukazateli NL, navíc toto překročení bylo pouze zanedbatelné a v ostatních případech byl v ukazateli NL výsledek výrazně pod limitem „p“. Vzhledem ke skutečnosti, že ČOV byla budována již v letech, kdy byla zjištěna jednotlivá pochybení, má žalobkyně za to, že nápravu závadného stavu sjednávala právě onou výstavbou. Toto považuje za dostatečné faktické opatření a vybudování finančně nákladné ČOV ve spojení s uložení pokuty vede dle žalobkyně k nepřiměřené tvrdosti ze strany správního orgánu.

Žalobkyně dále vytýká žalovanému správnímu orgánu, že se nikterak nevypořádal s námitkou týkající se rozporuplného vztahu správního orgánu I. stupně k rozhodnutí č.j. HLUC-32960/2012/OŽPaKS/VO ze dne 14. 8. 2012. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že ačkoliv v některých případech se správní orgán o toto rozhodnutí opírá, v jiné souvislosti s tímto rozhodnutím správní orgán polemizuje, a to vše je učiněno k tíži a v neprospěch žalobkyně.

Závěrem žalobkyně uvádí, že nesouhlasí s výší pokuty, především s ohledem na skutečnost, že pokuta ve správním řízení má mít výchovný charakter. Ustanovení § 125l odst. 2 vodního zákona stanoví, že při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Dle žalobkyně ani v jednom případě nešlo o skutek úmyslný, vždy byl závadný stav bezodkladně odstraněn a nebyly zjištěny žádné dopady na životní prostředí. Vzhledem ke zmíněnému žalobkyně považuje pokutu za nepřiměřeně vysokou, až likvidační. K tomu dodává, že výše pokuty by mohla ohrozit podnikatelskou činnost žalobkyně, jak též vyplývá z účetních rozvah, které doložila již v průběhu správního řízení a které jsou součástí správního spisu.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že vypouštěním odpadních vod ze sociálního zařízení objektu garáží přes půdní vrstvy do vod podzemních bez povolení k nakládání s vodami podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona žalobkyně dne 29. 4. 2014 prokazatelně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle ustanovení § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně jasně vyplývá, že žalobkyni je uložena sankce, kromě dalších správních deliktů uvedených v rozhodnutí, za konkrétní protiprávní jednání ze dne 29. 4. 2014, nikoliv za páčání tohoto deliktu již od roku 2010.

Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně prokazatelně neprováděla v roce 2012 a 2013 odběr vzorků s četností 6x ročně, a tak došlo k porušení ustanovení § 38 odst. 4 vodního zákona a tím byla prokazatelně naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 125c odst. 1 písm. c) téhož zákona. Žalovaný konstatuje, že v povolení k nakládání s vodami bylo žalobkyni uloženo kontrolovat mimo jiné též ukazatel Tuhy a oleje dle ČSN 75 7509. Žalobkyně v roce 2012 a 2013 tuto analýzu neprováděla, čímž došlo k porušení ustanovení § 38 odst. 4 vodního zákona a tak byla prokazatelně naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 125c odst. 1 písm. c) téhož zákona. Prováděla sice analýzu vzorků odpadních vod v ukazateli EL – extrahovatelné látky, avšak norma stanoví, že výsledky stanovení EL korelují s koncentrací tuků a olejů jen do jisté míry a pro přepočet nelze najít vyhovující regresivní vztah. K žalobní námitce týkající se meze stanovitelnosti metody stanovení ukazatele Tuhy a oleje žalovaný konstatuje, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně neprováděla analýzu vzorků v tomto ukazateli a nemůže tedy disponovat výsledky těchto rozborů, považuje tuto námitku za irelevantní. Dále žalovaný uvádí, že k ovlivnění jakosti povrchových vod správním deliktem nemuselo dojít, neboť se jedná o správní delikt „toliko“ ohrožovací.

Žalovaný poukázal na to, že zjednáním nápravy v případě zjištění závadného stavu není míněno vybudování nové ČOV. Dle žalovaného nečinila žalobkyně v letech 2012 a 2013 žádná konkrétní opatření k zabránění deliktního jednání. Co se týká výše pokuty, žalovaný konstatoval, že s ohledem na žalobkyni předložené účetní rozvahy nelze pokutu považovat za likvidační.

Soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasili (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil následující podstatné skutečnosti.

Dne 4. 4. 2014 byla po předchozí telefonické domluvě mezi žalobkyní a správním orgánem I. stupně zahájena kontrola provozovny žalobkyně na adrese Zábřeh č.p. 62, Zábřeh – Dolní Benešov, která dále pokračovala ve dnech 29. 4. 2014, 2. 5. 2014, 16. 5. 2014, 24. 6. 2014 a zakončena byla dne 2. 7. 2014. Správní orgán se při kontrole zaměřil na kontrolu nakládání s vodami v provozovně žalobkyně, a to zejména na kontrolu provozu ČOV, vypouštění odpadních vod z ČOV do vod povrchových, na kontrolu poplatkového přiznání za rok 2013 a na kontrolu nakládání se závadnými látkami v souladu s § 39 vodního zákona v provozovně kontrolované osoby. Kontrolovaným obdobím je rok 2012, 2013 a rok 2014 k datu podpisu protokolu o kontrole, tj. ke dni 2. 7. 2014.

Při kontrole bylo zjištěno, že v místě provozovny se vyrábí masné výrobky a uzeniny, přičemž maso se do provozovny již částečně opracované dováží. Dále se v místě provozovny nachází prodejna masných výrobků a garáže žalobkyně. Objekt garáží na pozemku parc. č. 584/4 k.ú. Zábřeh u Hlučína je na základě nájemní smlouvy se žalobkyní v nájmu subjektu J. B., který v tomto místě provozuje pneuservis.

Dne 29. 4. 2014 bylo správním orgánem I. stupně za pomoci barviva fluoresceinu nadávkovaného do umývadla v objektu garáží za současného puštění vodovodního kohoutku prokázáno vypouštění odpadních vod kanalizačním potrubím DN 150 ze sociálního zařízení objektu garáží bez jejich čištění do příkopu na pozemek využívaný k pěstování zemědělských plodin parc. č. 584/1 k.ú. Zábřeh u Hlučína ve vlastnictví pana K. K. a paní J. K., kde následně odpadní vody zasakovaly přes půdní vrstvy do podzemních vod. Následně byly pod výustí po odeznění odtoku odpadních vod zjištěny fekálie.

Dále bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, že žalobkyně v roce 2012 a v roce 2013 předložila po pěti výsledcích rozboru vzorků odpadních vod, přičemž odběry a analýza vzorků byly realizovány akreditovanou laboratoří Aqualia infraestructuras inženýring s.r.o. Odběry vzorků byly v roce 2012 prováděny na vyústění z biologického rybníku a po jeho odstranění 11/2012 na výusti do bezejmenného vodního toku.

Předložená tabulka výsledků rozborů vzorků odpadních vod za kontrolované období ukázala, že v letech 2012 a 2013 byly ve vzorcích vypouštěných odpadních vod z kanalizační výusti provozovny žalobkyně překročeny limity „m“ a přípustný počet překročení limitů „p“, stanovené rozhodnutím Městského úřadu Hlučín, odboru životního prostředí a komunálních služeb č.j. HLUC-33133/2011/OŽPaKS/VO ze dne 3. 8. 2011. Dále bylo zjištěno, že žalobkyně v letech 2012 a 2013 nesledovala kvalitu odpadních vod v ukazateli Tuhy a oleje dle ČSN 75 7509, jak taktéž stanoví výše zmíněné rozhodnutí.

Dále bylo zjištěno, že žalobkyně v období 01-05/2014, v němž předložila tabulku s pěti výsledky rozborů vzorků odpadních vod provedených akreditovanou laboratoří Aqualia infraestructuras inženýring s.r.o., prováděných vzhledem ke zrušení biologického rybníku na výusti z provozovny do vodního toku, čtyřikrát překročila limit „m“ pro závazné ukazatele stanovené rozhodnutím Městského úřadu Hlučín, odboru životního prostředí a komunálních služeb č.j. HLUC-32960/2012/OŽPaKS/VO ze dne 14. 8. 2012.

Kontrola byla správním orgánem I. stupně ukončena dne 2. 7. 2014 vydáním protokolu o kontrole č. j. ČIŽP/49/OOV/1406054.017/14/VUP. Následně správní orgán

zahájil se žalobkyní správní řízení o uložení pokuty, a to na základě oznámení č.j. ČIŽP/49/OOV/SR01/146054.003/14/VUP, doručeném žalobkyni dne 22. 9. 2014.

Dne 14. 11. 2014 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č.j. ČIŽP/49/OOV/SR01/1406054.010/14/VUT, podle kterého se žalobkyně dopustila správních deliktů 1) podle ustanovení § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona, 2) podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. c) vodního zákona a 3) ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona a na základě toho byla žalobkyni uložena pokuta za správní delikt nejpřísněji postižitelný a v konkrétním případě s největším dopadem na životní prostředí, tj. za správní delikt podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) ve výši 250 000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, jehož obsah je v podstatě shodný s námitkami uvedenými v podané žalobě. Kromě nich žalobkyně projevila nesouhlas s postupem správního orgánu při použití fluoresceinu jako indikátoru, kdy jeho přítomnost, vzhledem k dle názoru žalobkyně velmi vysoké koncentraci této látky, mohla dle žalobkyně negativně ovlivnit technologický proces v ČOV, ale též mít negativní dopady životní prostředí. V návaznosti na to žalobkyně poukázala na skutečnost, že pracovnice ČIŽP nejen že nepoučily žalobkyni o škodlivosti dané látky, ale fluorescein byl aplikován z neoriginální plastové láhve, neznaly původ této látky a neměly k dispozici bezpečnostní list k této látce. Žalovaný dne 18. 3. 2015 toto odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení námitek týkajících se prvního správního deliktu vyšel soud z ustanovení § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona, podle něhož se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 odst. 1 bez povolení k nakládání s vodami. Podle odst. 3 citovaného ustanovení se za správní delikt spáchaný vypouštěním odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních bez povolení k nakládání s vodami uloží pokuta do 5 000 000 Kč.

Podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) téhož zákona je povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami třeba k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že k naplnění skutkové podstaty zde uvedeného správního deliktu postačí, pokud správní orgán zjistí, že podnikatel vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních bez předchozího vydaného povolení k této činnosti. V projednávané věci zjistil správní orgán při kontrole, že žalobkyně dne 29. 4. 2014 vypouštěla nečištěné odpadní vody ze sociálního zařízení objektu garáží na pozemek parc. č. 584/1 k.ú. Zábřeh u Hlučína ve vlastnictví pana a paní K., kde odpadní vody zasakovaly přes půdní vrstvy do vod podzemních, a to bez příslušného povolení vodoprávního úřadu. Zde je nutné zdůraznit, že vodní zákon v ustanovení § 38 odst. 7 stanoví, že vypouštění odpadních vod do vod podzemních skrze půdní vrstvy lze povolit pouze výjimečně, a to pouze ze zde vyjmenovaných staveb, kterými jsou stavby určené pro bydlení, jednotlivé stavby pro rodinnou rekreaci nebo z jednotlivých staveb poskytujících ubytovací služby, vznikajících

jako produkt lidského metabolismu a činnosti v domácnostech. K získání povolení je nutné vyjádření osoby s odbornou způsobilostí, a navíc může být uděleno pouze v případě, že není technicky nebo s ohledem na zájmy chráněné jinými právními předpisy možné vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo do kanalizace pro veřejnou potřebu. Z dikce ustanovení § 38 odst. 7 vodního zákona jasně vyplývá, že žalobkyně by takové povolení nikdy získat nemohla, neboť provozovna pneuservisu není stavbou, u níž by, byť ve výjimečném případě, mohlo být vypouštění odpadních vod do vod podzemních povoleno. Z uvedeného je patrné, že žalobkyně svým jednáním podstatu předmětného správního deliktu naplnila, když bylo prokázáno, že dne 29.4.2014 vypouštěla odpadní vody do vod podzemních bez předchozího vydaného povolení.

Žalobkyně na svou obranu namítá, že nebyla zjištěna míra znečištění vypouštěných odpadních vod, přičemž podle žalobkyně množství vypouštěných odpadních vod do vod podzemních bylo minimální a zcela zanedbatelné. Též nesouhlasí s tvrzením správního orgánu, že k vypouštění odpadních vod z pneuservisu docházelo již od počátku nájemního vztahu v roce 2010.

K míře znečištění vypouštěných odpadních vod soud uvádí, že při posouzení, zda se skutek stal, není rozhodné, jaká byla míra znečištění, neboť pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu je rozhodné, že bylo při kontrole správní orgánem zjištěno, že žalobkyně odpadní vody do vod podzemních bez platného povolení skutečně vypouštěla. Z ustanovení § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona vyplývá, že povolení vodoprávního úřadu k vypouštění odpadních vod je jednou ze základních povinností, které vodní zákon od podnikající fyzické osoby vyžaduje. V dané věci žalobkyně bez tohoto povolení vypouštěla odpadní vody z provozovny pneuservisu do vod podzemních, a právě tímto jednáním se dopustila porušení vodního zákona. Proto již nebylo povinností správního orgánu I. stupně pro posouzení, zda byla naplněna skutková podstata správního deliktu, prokazovat míru znečištění vypouštěných odpadních vod.

Žalobkyně dále poukazuje na to, že množství vypouštěných vod bylo minimální. Ani množství vypouštěných odpadních vod není zákonným kritériem, které by měl správní orgán posuzovat. Bez příslušného povolení je zakázáno vypouštění odpadních vod z jakéhokoli objektu bez ohledu na jejich množství. Tím spíše z objektu, jakým je provozovna pneuservisu s možným rizikem znečištění nejrůznějšími přípravky používanými při činnostech spojených s provozem pneuservisu. Skutková podstata správního deliktu je naplněna již v okamžiku, kdy subjekt vypouští odpadní vody do vod podzemních bez příslušného povolení vodoprávního úřadu, bez ohledu na skutečnost, jaké množství odpadních vod bylo do vod podzemních skrze půdní vrstvy vypouštěno. Pro úplnost soud uvádí, že správní orgán množství vypouštěných odpadních vod zohlednil při stanovení výše pokuty jako sankce za spáchání správního deliktu. Z těchto důvodů shledal soud i tuto námitku nedůvodnou.

Nedůvodná je dle soudu i námitka žalobkyně, v níž nesouhlasí s tvrzením správního orgánu I. stupně, že k vypouštění odpadních vod z pneuservisu docházelo již od počátku nájemního vztahu v roce 2010. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí stanovil odpovědnost za správní delikt podle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona, který žalobkyně prokazatelně spáchala dne 29. 4. 2014, nikoliv v období od roku 2010, jak tvrdí žalobkyně. Je pravdou, že správní orgán v rozhodnutí uvádí, že k vypouštění odpadních vod do vod podzemních mohlo docházet již od počátku nájemního vztahu s nájemcem pneuservisu, tedy od roku 2010, ale z rozhodnutí je patrné, že správní orgán tuto zmínku použil pouze jako

podpůrné tvrzení. Ze správního spisu totiž vyplývá, že při rozhodování o tom, zda se žalobkyně dopustila správního deliktu a taktéž při stanovení výše pokuty správní orgán vycházel pouze z jednání prokazatelně zjištěného dne 29. 4. 2014. Ze spisového materiálu je patrné, že zmíněné protiprávní jednání žalobkyně v předchozím období nemělo na rozhodnutí ve věci ani na stanovení výše pokuty žádný vliv.

Při posouzení námitek týkajících se druhého správního deliktu vyšel soud z ustanovení § 125c odst. 1 písm. c) vodního zákona, podle něhož se správního deliktu právnická nebo podnikající fyzická osoba jako oprávněný dopustí tím, že v rozporu s § 38 odst. 4 nezměří objem vypouštěných odpadních vod nebo míru jejich znečištění nebo výsledky měření nedá vodoprávnímu úřadu. Podle odst. 3 písm. b) citovaného ustanovení se za správní delikt uvedený výše uvedený uloží pokuta do 50 000 Kč.

Podle ustanovení § 38 odst. 4 téhož zákona ten, kdo vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních, je povinen v souladu s rozhodnutím vodoprávního úřadu měřit objem vypouštěných vod a míru jejich znečištění a výsledky těchto měření předávat vodoprávnímu úřadu, který rozhodnutí vydal, příslušnému správci povodí a pověřenému odbornému subjektu. Vodoprávní úřad tímto rozhodnutím stanoví místo a způsob měření objemu a znečištění vypouštěných odpadních vod a četnost předkládání výsledků těchto měření. Odběry a rozборы ke zjištění míry znečištění vypouštěných odpadních vod mohou provádět jen odborně způsobilé osoby oprávněné k podnikání.

Z napadeného rozhodnutí je patrné, že správní orgán dospěl k závěru, že žalobkyně skutkovou podstatu správního deliktu podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. c) vodního zákona naplnila tím, že v rozporu s rozhodnutím Městského úřadu Hlučín, odboru životního prostředí a komunálních služeb č.j. HLUC-33133/2011/OŽPaKS/WO ze dne 3. 8. 2011 v roce 2012 a 2013 neprováděla kontrolu vypouštěných odpadních vod měřením množství a míry znečištění pro jednotlivé ukazatele s četností 6x ročně a zároveň neprováděla analýzu vzorků v ukazateli Tuky a oleje dle ČSN 75 7509.

Žalobkyně v podané žalobě namítá, že žalovaný vykládá rozhodnutí stanovící kontrolu odebraných vzorků s četností 6x ročně příliš formalisticky. Žalobkyně za tento šestý vzorek v roce 2013 považuje odběr provedený dne 2. 10. 2013 akreditovanou laboratoří Povodí Odry a tvrdí, že tedy splnila svou povinnost plynoucí z ustanovení § 38 odst. 4 vodního zákona. K měření ukazatele Tuky a oleje zmiňuje anotaci k ČSN 75 7509, která stanoví, že pro zkoušený objem 500 ml je dolní mez pracovního rozsahu 20 mg/l. Žalobkyně poukazuje na skutečnost, že jí byla doporučena laboratoř, stanovující hodnoty přibližně 60% pod dolní mez uvedenou v normě.

K první části této námitky soud uvádí, že z rozhodnutí vodoprávního úřadu vyplývá jednoznačná povinnost žalobkyně provádět kontrolu vypouštěných odpadních vod měřením množství a míry znečištění pro konkrétní ukazatele s četností 6x ročně. Z protokolu o kontrole soud zjistil, že žalobkyně stanovenou podmínku porušila, když za roky 2012 a 2013 předložila pouze po 5ti výsledcích rozborů vzorků odpadních vod. Dle soudu nelze považovat požadavek správního orgánu za příliš formalistický, neboť vzorek pořízený kontrolní laboratoří dne 2.10.2013 nemůže splňovat podmínky stanovené v § 38 odst. 4, neboť nebyl pořízen odborně způsobilou osobou oprávněnou k podnikání (oprávněná laboratoř), která musí být uvedena v seznamu oprávněných laboratoří zveřejněném ve Věstníku ministerstva životního prostředí. Navíc vzorek pořízený kontrolní laboratoří sloužil kontrolnímu orgánu pouze k ověření správné činnosti předmětného čistírenského zařízení a nikoli kontrolované

osobě ke zjištění míry znečištění ve vypouštěných odpadních vodách. Aby mohl případně být považován za šestý vzorek odpadních vod v roce 2013, bylo by žádoucí, aby žalobkyně po odběru vzorků laboratoří Povodí Odry požádala o část odebraných vzorků, které by posléze sama nechala posoudit oprávněnou laboratoří. Bez dalšího aktivního konání žalobkyně proto není možné odběr odpadních vod provedený dne 2. 10. 2013 akreditovanou laboratoří Povodí Odry chápat jako odběr prokazující kvalitu odpadních vod. Žalobkyně pak také zřejmě záměrně nezmiňuje, že stanovené podmínky porušila i v roce 2012, když v tomto roce prokazatelně odevzdala také pouze 5 vzorků. Z uvedeného je patrné, že žalobkyně nesplnila povinnost uloženou podmínkou č. 2 povolení k nakládání s vodami a svým jednáním naplnila skutkovou podstatu uvedeného správního deliktu.

Pro posouzení důvodnosti námítky týkající se neprováděné analýzy vzorků v ukazateli Tuky a oleje dle ČSN 75 7509 je podstatné, že žalobkyni bylo již citovaným rozhodnutím Městského úřadu Hlučín, odboru životního prostředí a komunálních služeb č.j. HLUC-33133/2011/OŽPaKS/VO ze dne 3. 8. 2011 uloženo sledovat kvalitu odpadních vod mimo jiné též v ukazateli Tuky a oleje dle ČSN 75 7509. Ustanovení § 38 odst. 4 stanoví povinnost toho, kdo vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních, měřit v souladu s rozhodnutím vodoprávního úřadu objem vypouštěných odpadních vod a míru jejich znečištění. Žalobkyně tím, že v roce 2012 a 2013 neprováděla analýzu vzorků odpadních vod v ukazateli Tuky a oleje, porušila svou zákonnou povinnost vyplývající z předmětného ustanovení. Vodoprávní úřad výše zmíněným rozhodnutím stanovil místo a způsob měření objemu a znečištění vypouštěných odpadních vod a toto rozhodnutí je pro jeho adresáta závazné. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně v letech 2012 a 2013 ani jednou neprovedla analýzu vzorků v ukazateli Tuky a oleje dle ČSN 75 7509, jak jí bylo uloženo rozhodnutím vodoprávního úřadu, prokazatelně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. c) vodního zákona. Námítku týkající se meze stanovitelnosti metody stanovení ukazatele Tuky a oleje soud neshledal důvodnou. Pokud žalobkyně v daném období analýzu neprováděla, nemohla tak disponovat výsledky rozborů vzorků odpadních vod pro konkrétní ukazatel a tedy ani uplatnit námítku meze stanovitelnosti metody. Skutečnost, že správní orgán neshledal žádné následky či ovlivnění povrchových vod vzniklé na základě jednání žalobkyně, nejsou pro určení, zda se skutek stal, rozhodné. Rovněž v tomto případě se jedná o správní delikt ohrožovací, a tudíž k naplnění jeho skutkové podstaty není nutné prokázání škodlivých následků či ovlivnění povrchových vod v důsledku jednání žalobkyně. Případné škodlivé dopady na životní prostředí správní orgán zohlednil až při stanovení výše pokuty za výše zmíněný správní delikt.

Při posouzení námitek týkajících se třetího správního deliktu vyšel soud z ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona, podle kterého se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako oprávněný dopustí správního deliktu tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 v rozporu s povolením k nakládání s vodami.

Dle ustanovení § 125a odst. 4 se za správní delikt spáchaný odběrem povrchových vod bez povolení k nakládání s vodami uloží pokuta ve výši násobku sazby 40 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných povrchových vod a celkového množství těchto vod, nejvýše však ve výši 10 000 000 Kč.

Podle ustanovení § 8 odst. 2 se povolení k nakládání s vodami vydává fyzickým nebo právnickým osobám k jejich žádosti. Fyzická nebo právnická osoba, která má platné povolení k nakládání s vodami podle odst. 1 nebo podle předchozích předpisů je oprávněna nakládat s vodami v rozsahu a k účelu po dobu uvedenou v platném povolení.

Podle ustanovení § 38 odst. 3 ten, kdo vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních, je povinen zajišťovat jejich zneškodňování v souladu s podmínkami stanovenými v povolení k jejich vypouštění. Při stanovování těchto podmínek je vodoprávní úřad povinen přihlížet k nejlepším dostupným technologiím v oblasti zneškodňování odpadních vod, kterými se rozumí nejúčinnější a nejpokročilejší stupeň vývoje použité technologie zneškodňování nebo čištění odpadních vod, vyvinuté v měřítku umožňujícím její zavedení za ekonomicky a technicky přijatelných podmínek a zároveň nejúčinnější pro ochranu vod.

Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobkyně se dopustila správního deliktu podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona tím, že v roce 2012 a 2013 ve vzorcích vypouštěných odpadních vod z kanalizační výusti provozovny v rozporu s rozhodnutím překročila limity „m“ a přípustný počet překročení limitů „p“, které jí byly stanoveny rozhodnutím Městského úřadu Hlučín, odboru životního prostředí a komunálních služeb č.j. HLUC-33133/2011/OŽPaKS/WO ze dne 3. 8. 2011 a v 01-05/2014 ve vzorcích vypouštěných odpadních vod z kanalizační výusti provozovny v rozporu s rozhodnutím Městského úřadu Hlučín, odboru životního prostředí a komunálních služeb č.j. HLUC-32960/2012/OŽPaKS/WO ze dne 14. 8. 2012 čtyřikrát překročila limity „m“.

Žalobkyně namítá, že výstavbou nové ČOV došlo ke zjednání nápravy předchozího nedostatečného čištění odpadních vod a že toto správní orgán nezohlednil. K tomu je nutné uvést, že podle ustanovení § 125l odst. 3 vodního zákona může správní orgán v případě, kdy pachatel přijme faktická opatření k odstranění následků porušení povinnosti, jakož i opatření zamezující dalšímu ohrožování nebo znečišťování podzemních nebo povrchových vod, a uložení pokuty by vzhledem k nákladům na učiněná opatření vedlo k nepřiměřené tvrdosti, řízení zastavit.

V podané žalobě žalobkyně argumentuje tím, že výstavbu nové ČOV lze považovat za faktické opatření k nápravě závadného stavu. Lze připustit, že výstavba nové ČOV vedla ke zlepšení kvality vypouštěných odpadních vod z provozovny MASOMA, avšak lze ji považovat toliko za faktické opatření k odstranění příčiny porušení povinnosti, nikoliv za opatření k odstranění následků tak, jak je požadováno v ustanovení § 125l odst. 3 vodního zákona. Ačkoliv byly žalobkyni rozhodnutím Městského úřadu Hlučín, odboru životního prostředí a komunálních služeb č.j. HLUC-33133/2011/OŽPaKS/WO ze dne 3. 8. 2011 navýšeny limitní hodnoty odpovídající technické úrovni této ČOV, a to až do výstavby nové ČOV, žalobkyně v období let 2012 a 2013 tyto závazné limitní hodnoty opakovaně překračovala. Ze správního spisu tak vyplývá, že žalobkyně neučinila v kontrolovaném období let 2012 a 2013 žádná faktická opatření vedoucí k odstranění následků porušení povinnosti, jakým by mohla být například akumulace odpadních vod a jejich následné vyvážení na jinou ČOV. Náklady, které žalobkyni plynuly z výstavby nové ČOV, lze považovat za náklady vyplývající z ustanovení § 5 odst. 3 vodního zákona, z něhož vyplývá povinnost stavebníků při provádění staveb nebo jejich změn nebo změn jejich užívání podle charakteru a účelu užívání těchto staveb zabezpečit zásobování vodou a odváděním, čištěním, případně jiným zneškodňováním odpadních vod z nich v souladu s tímto zákonem. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně jako pachatelka správního deliktu podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona nepřijala faktická opatření k odstranění následků porušení povinnosti, nesplnila tak jednu ze základních podmínek pro zastavení správního řízení. Pokud správní orgán za této situace řízení nezastavil, jednal zcela v souladu s právními předpisy a námitka žalobkyně je tudíž nedůvodná.

Žalobkyně dále vytýká žalovanému správnímu orgánu, že se nikterak nevypořádal s námitkou týkající se rozporuplného vztahu správního orgánu I. stupně k rozhodnutí č.j. HLUC-32960/2012/OŽPaKS/VO ze dne 14. 8. 2012. Námitka byla vznesena jen velmi nekonkrétně a není z ní patrné, v čem spočívala ona rozporuplnost ve vztahu správního orgánu k předmětnému rozhodnutí. Žalobkyně též nikterak nekonkretizuje, která část rozhodnutí je vykládána k tíži a v neprospěch žalobkyně. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně blíže neobjasnila, v čem spatřuje onu rozporuplnost vztahu správního orgánu k výše zmíněnému rozhodnutí a námitku ponechala v rovině ryze obecné, soud se jí nemohl zabývat.

Žalobkyně také vznesla námitky, ve kterých nesouhlasí s výší uložené pokuty. Namítá, že ani v jednom případě nešlo o skutek úmyslný, vždy byl závadný stav bezodkladně odstraněn a nebyly zjištěny žádné dopady na životní prostředí. Vzhledem ke zmíněnému považuje žalobkyně pokutu za nepřiměřeně vysokou, až likvidační

Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 250 000 Kč dle absorpční zásady za správní delikt nejprůšněji postižitelný a v konkrétním případě s největším dopadem na životní prostředí, tj. za správní delikt podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona. Ustanovení § 125l odst. 2 vodního zákona stanoví, že při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

K výše zmíněným námitkám soud uvádí, že pro posouzení, zda se skutek stal, není rozhodné, zda žalobkyně jednala či nejednala úmyslně. Správních deliktů se žalobkyně dopustila jako fyzická osoba podnikající a tudíž za správní delikty odpovídá podle ustanovení § 125l odst. 11 vodního zákona dle principu objektivní odpovědnosti, tedy bez ohledu na zavinění.

Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán při stanovení výše pokuty u každého správního deliktu jednotlivě přihlížel v souladu s ustanovením § 125l odst. 2 vodního zákona k závažnosti správního deliktu, zejména pak ke způsobu jeho spáchání, dále k následkům, jež správní delikt způsobil, k okolnostem, za nichž byl spáchán a u správních deliktů spáchaných vypouštěním odpadních vod bez povolení k nakládání s vodami nebo v rozporu s ním správní orgán podle ustanovení § 125l odst. 6 posuzoval též míru překročení podmínek povolení, míru ovlivnění jakosti povrchových či podzemních vod, stupeň ochrany dotčeného území a též příčinu nedovoleného vypouštění odpadních vod. Z rozhodnutí správního orgánu ze dne 14. 11. 2014 č.j. ČÍŽP/49/OOV/SR01/1406054.010/14/VUT je zřejmé, že správní orgán podrobně odůvodnil veškeré rozhodné okolnosti, mající vliv na výši stanovené pokuty. V případě správního deliktu, jehož se žalobkyně dopustila tím, že vypouštěla nečištěné odpadní vody ze sociálního zařízení objektu garáží na pozemek, skrze nějž tyto odpadní vody zasakovaly do vod podzemních, správní orgán konstatoval, že nebyly prokázány škodlivé následky na životní prostředí. Také konstatoval, že ve vypouštěných odpadních vodách nebylo zjištěno předpokládané znečištění oleji a rozpouštědly a že splaškové vody nebyly toxického charakteru. Z toho důvodu správní orgán předpokládal ovlivnění podzemních, případně i povrchových vod pouze jako lokální. K následujícímu správnímu deliktu, jehož se žalobkyně dopustila tím, že neprováděla kontrolu vypouštěných odpadních vod měřením množství a míry znečištění pro jednotlivé ukazatele s četností 6x ročně a zároveň neprováděla analýzu vzorků v ukazateli Tukey a oleje dle ČSN 75 7509 soud uvádí, že v tomto případě správní orgán konstatoval, že při posouzení správního deliktu nebylo prokázáno ovlivnění jakosti povrchových vod. Naopak u třetího správního deliktu správní orgán uvedl, že

znečišťování vodního toku, jenž tvoří hranici přírodní rezervace a též spadá do ochranného pásma této rezervace, považuje za závažné poškozování životního prostředí lokálního významu. Míra překročení podmínek povolení byla správním orgánem hodnocena zejména u správního deliktu, jehož se žalobkyně dopustila tím, že opakovaně překračovala limity „m“ a „p“, stanovené zmíněným rozhodnutím. Správní orgán posuzoval pouze překročení limitů „m“, které jsou pro posouzení ovlivnění kvality vodního toku zásadnější a vzhledem ke skutečnosti, že k těmto překročením došlo v průběhu roku 2012, 2014 a v 1-5/2014 pro stanovené ukazatele 20krát, bylo překročení podmínek povolení správním orgánem vyhodnoceno jako významné. U správního deliktu, kterého se žalobkyně dopustila tím, že vypouštěla nečištěné odpadní vody ze sociálního zařízení objektu garáží na pozemek, nebylo vzhledem k absenci povolení k vypouštění odpadních vod do vod podzemních míru překročení podmínek povolení možné hodnotit. Dále je patrné, že správní orgán při stanovení výše pokuty bral v potaz i skutečnost, že kontrolovaná osoba v době provádění kontroly již realizovala stavbu nové ČOV. Na základě toho pak uložil žalobkyni pokutu ve výši 250 000 Kč. Nutno podotknout, že výše pokuty byla s ohledem na maximální možnou výši 10 000 000 Kč podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona stanovena při spodní hranici zákonné sazby. Nelze proto výši pokuty označit za nepřiměřeně vysokou. Co se týká námitky žalobkyně, že pokuta je pro ni likvidační, s tímto tvrzením nelze souhlasit. Z účetních rozvah za rok 2012 a 2013 a z předběžné rozvahy za rok 2014, jež jsou součástí správního spisu, vyplývá, že žalobkyně vlastní dlouhodobý hmotný majetek, zejména stavby, samostatné movité věci a soubory movitých věcí či nedokončený dlouhodobý hmotný majetek a také krátkodobý finanční majetek. Soud též poukazuje na skutečnost, že správní orgán neposuzoval pouze finanční a majetkové poměry žalobkyně. Z veřejné části živnostenského rejstříku bylo zjištěno, že žalobkyně podniká nejen v oblasti řeznictví, uzenářství a hostinské činnosti, ale také v jiných oblastech nesouvisejících přímo s masnou výrobou a prokázanou delikttní činností. Z veřejně dostupných informací uvedených v katastru nemovitostí bylo také zjištěno, že fyzická osoba J. K. jako spoluvlastník disponuje majetkem – pozemky a stavby v k.ú. Zábřeh u Hlučína, obec Dolní Benešov. Majetek žalobkyně spolu s majetkem fyzické osoby J. K. tudíž značně přesahuje výši uložené pokuty. Soud proto ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Vzhledem k tomu, že po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. února 2017

JUDr. Hana Veberová v.r.
předsedkyně senátu